

Бих искала...

Бих искала...

Бих... искала... Някой ден някой да се влюби в мен.

Заради начина, по който обичам... театъра.

Да види погледа ми, когато вляза в залата. Да усети как очите ми се навлажняват от възмущение, че съм не на „място, наречено другаде“, а на мястото... си.

Ако душата ми можеше да си живее мечтания живот, то тя би се събуждала от целувка при любимия, би обядвала при роднините, следобеда би прекарала в театъра, би си открадвала малко за себе си от привечер и съвсем преди да залезе слънцето би изпила по чаша вино с приятели. А след това отново да се прибере, за да заспи при този, при когото се буди. Да уточнявам ли, че пак е с целувка? Говорим за любов все пак. То всъщност... Ами това е същината на живота. За мен.

След време... може и да добавим детски смях и плач, с които също да се будя покрай целувките. (Но в никакъв случай вместо. В никакъв случай вместо.) Тогава, разбира се, постепенно ще се вмъкнат детски ясли, градини, сополи, рани, училище, игри навън... Ще си хване своя път и ще си направи собствен дом...

Но... това е за друга история. Нека се върна към театъра. И любовта. Още от първото изречение. Качвам се горе и заменям „бих искала“ с „искам“. Ама такова детинско „искааааааам!“ . Тропам с крак. Айде, кога ще стане? Няма ли? Ох. Ах. И всички междуметия.

Мъчно ми е. И си нямам... дом.

Остават само роднини и приятели. Чието присъствие в живота не се приема за даденост. С все по-голяма убеденост и обич го заявявам.

Но когато домът на детето е там, където са мама и татко, е детство. А когато любовта порасне и търси своя път, създава дом.

Аз сега съм бездомна, защото любовта порасна, а няма кой да я събуди с целувка.

А така се отдалечаваме все повече и от детските плач и смях.

— — —

Театъра си го имам от... 9-годишна? Да, мисля, че тогава за първи път стъпих на сцена. И си останах там, а през времето, в което не бях там, от другата страна на кулисите зачервявах пръстите си от ръкопляскане. Устните ми застиваха в усмивка още от преди актьорите да са излезли на сцената. Точно тогава ме обзема любовта към самия театър.

Дори за миг да забравя как се казва постановката, кои актьори участват, аз обичам това, че виждам сцената, прегръщам с присъствието си всички, които са се докоснали до нея. Всеки драматург, всеки актьор, всяка роля, всеки костюм, всяка театрална музика, реквизит, декор, осветление... живот.

Обичам театъра. Този поглед ме издава. В който чакам някой... да се влюби. Всичко само си казва. Зависи само слушаш ли, за да чуеш.

Ако някой успее да чуе, ще разбере какво се крие зад всяко „Аз съм чайка“.

Цялата ми цветна палитра от всички вселенски светове в мен, дето уж са толкова много, а се събират в точица. Ей тая точица е точицата на зеницата ми.

Обичам смеха ми в театъра. Няма значение комедия ли е жанрът - смехът е от радост, понякога през сълзи, понякога философски, екзистенциални смехове някакви.

В края на последната сцена вече съм готова.

Е, за всичко съм готова. Винаги. И навреме (тези, които ме познават, моля да не се смеят, може пък именно там да е разковничето).

Та ей ме на - изкъпана, срсана, нароклена, безтокчена, усмихната и в очакване.

„Оставам тук“ (зазвучава песен на Р.І.Ф).

„Ще дойдеш ли с мен?“ (зазвучава песен на „Остава“).

За да си направим... дом.